

РЕШЕНИЕ

№ 333

гр. Пловдив, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Атанаска Ан. Анастасова

при участието на секретаря Диана Н. Дичева
като разглежда докладваното от Атанаска Ан. Анастасова Административно
наказателно дело № 20225330202757 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление /НП/ № 618135-F619411/13.12.2021г. на Зам. директор на ТД на НАП Пловдив, с което на „Х.Е.“ ООД, ЕИК ***, представлявано от С.В.П., ЕГН *****, на основание чл.182 ал.1 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 12 419,52 лв. за нарушение на чл.78 ал.4 от ЗДДС вр. чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваното НП. Посочва се, че е неправилно издадено, тъй като в случая нормите на чл.78 ал.4 от ЗДДС и чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС не намирали приложение, а определената административна санкция е неправилно определена по основание и несъразмерна с вида на нарушението съгласно европейските стандарти. Не били настъпили вреди за фиска. Твърди се допуснато процесуално нарушение във връзка със срока по чл.34 от ЗАНН. Поради изложеното от съда се иска отмяна на обжалваното НП. По делото е постъпила и молба от адв. К. Т. с искане за отмяна на обжалваното НП и за присъждане на направените разноски.

Въззиваемата страна ТД на НАП Пловдив се представлява от юрк. М.. По същество излага съображения, че от събраните по делото доказателства се установява извършване на вмененото на дружеството– жалбоподател нарушение. Излага доводи, че именно по посочения начин е следвало дружеството да извърши корекция при настъпилата промяна на фактите,

свързани с ползването на данъчен кредит. Посочва се, че санкцията е правилно определена в съответствие с практика на Съда на Европейския съюз /СЕС/. Излагат се съображения, че в настоящия случай има настъпила вреда за фиска. Поради изложеното моли обжалваното НП да бъде потвърдено и в полза на въззиваемата страна да бъдат присъдени разноските в производството за процесуално представителство от юрисконсулт.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Жалбата изхожда от лицето, което е санкционирано, подадена е срещу акт, който подлежи на обжалване и в срока за това, поради което се явява допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна съдът намери за установено следното:

На 13.07.2021г. от актосъставителя М. Г. К.- К. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ против „Х.Е.“ ООД за това, че като регистрирано по ЗДДС лице и в качеството си на получател /възложител/ по договор от 19.07.2018г. за изготвяне на проектна документация, развален на 16.03.2020г., не е извършило корекция на ползван данъчен кредит в размер на 12 419,52 лв. във връзка с извършени авансови плащания на обща стойност с ДДС 74 517,11 лв. в законоустановения срок от 01.04.2020г. до 14.04.2020г. включително за данъчен период м. март 2020г., което е довело до определяне на декларирания от дружеството ДДС за внасяне за м. март 2020г. в по-малък размер.

Съгласно договор, сключен на 19.07.2018г., изменен с анекс от 31.08.2018г. „Х.Е.“ ООД /със старо наименование „А.п.“/, в качеството си на възложител, възлага на „Е.т.к.“ ООД, в качеството на изпълнител, да изготви проектна документация, свързана със строителство на жилищен комплекс „А.п.“, срещу договорено възнаграждение в общ размер на 63 500 евро /124 195 лв./ без ДДС. В изпълнение на този договор дружеството „Х.Е.“ извършило следните плащания:

- на 23.07.2018г. превело по банковата сметка на доставчика сумата от 29 806,34 лв., за което от „Е.т.к.“ ООД е издадена фактура № 01000000068/23.07.2018г. с данъчна основа 24 839,03лв. и ДДС 4 967,81лв., като по същата „Х.Е.“ ООД е ползвало право на данъчен кредит по смисъла на чл.72 ал.2 от ЗДДС в размер на 4 967,81лв. през м.07.2018г.;

- на 21.02.2020г. е превело по банковата сметка на доставчика сумата от 44 710,27 лв., за което от „Е.т.к.“ ООД е издадена фактура № *****/07.02.2020г. с данъчна основа 37 258,56 лв. и ДДС 7 451,71 лв., като по същата „Х.Е.“ ООД е ползвало право на данъчен кредит по смисъла на чл.72 ал.2 от ЗДДС в размер на 7 451,71лв. през м.02.2020г.

С приемо-предавателни протоколи от 05.03.2019г. и от 22.10.2019г. част от изготвените проекти по договора били предадени на възложителя.

На 16.03.2020г. било сключено тристранно споразумение между „Х.Е.“

ООД, „Е.т.к.“ ООД и „А.п. 1“ ООД, по силата на което страните се съгласили договорът от 19.07.2018г. да бъде прекратен по отношение на „Х.Е.“ ООД, като дружеството се замести от „Азалия 1“ ООД, което дружество приема качеството на възложител по договора. Прекратяването на договора по отношение на „Х.Е.“ ООД влизало в сила от подписването на споразумението, т.е. от 16.03.2020г. От тази дата за страни по него се считали дружествата „А.п. 1“ ООД, в качеството на възложител, и „Е.т.к.“ ООД – в качеството на изпълнител.

На датата на развалянето на договора от 19.07.2018г., а именно на 16.03.2020г. за „Х.Е.“ ООД е възникнало основание на извърши корекция по реда на чл.78 ал.4 от ЗДДС на ползвания данъчен кредит общо в размер на 12 419,52 лв. по фактура № 01000000068/23.07.2018г. и фактура № *****/07.02.2020г., издадени от „Е.т.к.“ ООД във връзка с направените по договора авансови плащания, като в 5-дневен срок от датата на развалянето на договора /от 16.03.2020г. до 21.03.2020г./ дружеството е следвало да издаде протокол по чл.66 ал.1 от ППЗДДС с данъчна основа „минус“ 62 097,59 лв. и ДДС „минус“ 12 419,52лв., който да отрази в дневника си за покупки със знак „минус“ и в справка-декларация, подадени в ТД на НАП Пловдив с вх. № 16004267396/ 10.04.2020г. за данъчния период, през който е развалена доставката, а именно за данъчен период м.03.2020г.

„Х.Е.“ ООД обаче не е издало протокол по чл.66 ал.1 от ППЗДДС за корекция на ползвания данъчен кредит по разваления договор, респективно не е коригирало резултата за данъчен период м.03.2020г., в посока намаление със сумата от 12 419,52 лв. чрез отразяване на протокола в дневника си за покупки и справката-декларация по ЗДДС, а вместо това е издало към „А.п. 1“ООД фактура № 0000000032/20.05.2020г. с данъчна основа 62 097,59 лв. и ДДС 12 419,52 лв. и с предмет: „префактуриране по споразумение на авансово плащане по фактура № 01000000068/23.07.2018г.“ и „префакуриране по споразумение на проектантска услуга по фактура № *****/07.02.2020г.“, платена от получателя по банков път на 20.05.2020г. и е включило така издадената фактура в дневника си за продажбите и в справка-декларация по ЗДДС, подадени в ТД на НАП Пловдив с вх. № 16004326267/ 10.06.2020г. за данъчен период м.05.2020г.

Несвоевременното издаване на протокол по чл.66 ал.1 от ППЗДДС от страна на „Х.Е.“ ООД и несвоевременното му отразяване в дневника за покупки и в справката-декларация на лицето, е довело до деклариране на данъчен резултат за м.03.2020г. - ДДС за възстановяване в размер на 145,86 лв., вместо следващия се данъчен резултат - ДДС за внасяне в размер на 12 273,66 лв.

С оглед направените констатации било прието, че „Х.Е.“ ООД е извършило административно нарушение по чл.78 ал.4 от ЗДДС вр. чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС, за което св. М. К., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП Пловдив, съставила срещу дружеството-

жалбоподател АУАН № F619411/13.12.2021г. в присъствието на упълномощено от дружеството лице, което се запознало със съдържанието на акта и го подписало без възражения. Получило и препис от акта. В срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения срещу АУАН от страна на жалбоподателя.

Въз основа на така съставения акт е издадено и обжалваното НП.

Според наказващия орган нарушението било извършено на 15.04.2020г. /когато е изтекъл срокът за подаване на дневника за покупките и справката-декларация за м.03.2020г./ в гр. Пловдив и било открито на 20.04.2021г. с представяне на документи от „А.п. 1“ ООД, входирани с № РД-20-1460/20.04.2021г. при извършване на насрещна проверка на дружеството, приключила с издаването на ПИНП № П-16001621064420-141-001/05.05.2021г.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства, приложени по делото.

Съдът дава вяра на показанията на св. М. К., от които се установяват обстоятелствата по извършената проверка, констатираните в хода на същата факти, както и по съставянето на АУАН. В тази връзка при разпита си свидетелят потвърждава авторството на съставения АУАН, както и констатациите в обстоятелствената част на същия. Показанията ѝ са подробни, последователни, вътрешно непротиворечиви, дадени от незаинтересован по делото свидетел. Те намират подкрепа и в писмените доказателства, които се ценят за обективни. По тези съображения съдът кредитира свидетелските показания.

Фактическите си изводи настоящият състав изгради и въз основа на събраните, проверени и непротиворечиви писмени доказателства по делото – Договор от 19.07.2018г., Анекс № 1 към него, фактура № 0100000068/23.07.2018г., извлечение от разплащателна сметка, фактура № *****/07.02.2020г., извлечение от разплащателна сметка, приемо-предеветелен протокол от 05.03.2019г., приемо-предеветелен протокол от 22.10.2020г., писмо до М. К., Споразумение от 16.03.2020г., фактура № 0000000032/20.05.2020г. обяснение от „Е.т.к.“ ООД, фактура № *****/20.05.2020г., Разрешение за строеж № 19.24.03.2020г. Разрешение за стоеж № 18/24.03.2020г., фактура № 1000000143/25.03.2021г., справка декларация за ДДС от 10.04.2020г., дневници-покупки на фирма „Х.Е.“ за периода м. март 2020г., справка-декларация от 10.06.2020г., дневници-продажби на фирма „Х.Е.“ за периода м. май 2020г., Заповед ЗЦУ-1149/25.08.2020г., материали във връзка с приключила с Протокол № П-16001620198198-073-001/16.07.2021г. проверка за установяване на факти и обстоятелства. В тях не се съдържат съществени противоречия, същите едновременно и безпротиворечиво установяват приетата за установена фактическа обстановка.

Относно приложението на процесуалните правила:

С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че същите отговарят на формалните изисквания на ЗАНН. Постановлението е издадено от компетентен орган, а актът е съставен от оправомощено за това лице, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № 3ЦУ-1149/25.08.2020г. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административнонаказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазен е срокът по чл.34 от ЗАНН, тъй като нарушението и нарушителят са установени при постъпването на информацията от „А.п. 1“ в ТД на НАП на 20.04.2021г.

В настоящия случай на дружеството-жалбоподател е вменено нарушение под нормата на чл.78 ал.4 от ЗДДС вр. чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС. Съобразно посочените разпоредби, регистрираното лице е длъжно да коригира размера на ползвания данъчен кредит при разваляне на доставка, за която е издадена фактура за авансово плащане в данъчния период, през който се разваля доставката, по ред, определен с правилника за прилагане на закона, независимо дали авансово платената сума му е възстановена, прихваната или уредена по друг възмезден начин и дали доставчикът му е издал кредитно известие.

От приложените по делото писмени доказателства – копие на Договор от 19.07.2018г. и Анекс № 1 от 19.07.2018г. към него се установява, че дружеството-жалбоподател е възложител по договор за изготвяне на проектна документация. В изпълнение на поетите по този договор задължения дружеството извършило две плащания - на 23.07.2018г. и на 21.02.2020г., с обща стойност с ДДС 74 517,11 лв. към изпълнителя по договора „Е.т.к.“ ООД. Във връзка с направеното плащане дружеството-жалбоподател ползвало данъчен кредит в размер на 12 419,52 лв.

От представеното по делото тристранно споразумение от 16.03.2020г. между „Х.Е.“ ООД, „Е.т.к.“ ООД и „А.п. 1“ ООД се установява, че сключеният Договор от 19.07.2018г. е прекратен по отношение на дружеството-жалбоподател, считано от датата на сключване на тристранното споразумение – 16.03.2020г.. В изпълнение на т.5 от това тристранно споразумение, на 20.05.2020г. „А.п. 1“ ООД превело по банков път към „Х.Е.“ ООД сумата от 62 0097,59 лв. без ДДС, платена към онзи момент от „Х.Е.“ ООД на „Е.т.к.“ ООД по договор от 19.07.2018г.

След като изплатената сума е била върната на жалбоподателя и договорът е бил развален по отношение на него, е следвало да се извърши корекция на използвания данъчен кредит по реда на чл.78 ал.4 от ЗДДС предвид факта, че се касае за авансово плащане, като в 5-дневен срок от датата на развалянето на договора, а именно 16.03.2020г. до 21.03.2020г. включително, „Х.Е.“ ООД е било длъжно да издаде протокол по чл.66 ал.1 от ППЗДДС с данъчна основа „минус“ 62 0097,59 лв. и ДДС „минус“ 12 419,52 лв. към фактура № 01000000068/23.07.2018г. и фактура № *****/07.02.2020г., който протокол е следвало да отрази в дневника си за покупки със знак „минус“ и в справка-декларация, подадени в ТД на НАП Пловдив с вх. № 16004267396/10.04.2020г. за данъчния период, през който е развалена доставката, а именно за данъчен период м.03.2020г.

Това обаче не било направено от дружеството, протокол по чл.66 ал.1 от ППЗДДС не бил издаден. От представеното копие на фактура № 00000000032/20.05.20 г. към „А.п. 1“ ООД е видно, че сумите по фактура № 01000000068/23.07.2018г. и по фактура № *****/07.02.2020г. са били „префактурирани“. Тази фактура била включена в дневника за продажбите и в справката-декларация по ЗДДС на дружеството, подадени през м.юни 2020г. за данъчен период м.05.2020г.

С оглед на гореизложеното по безспорен начин се установява, че е налице авансово плащане по сделка, която е развалена, и за която е налице връщане на платена сума, поради което са налице изискванията на чл.78 ал.4 от ЗДДС и чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС.

В този смисъл съдът намира за правилни и законосъобразни изводите на приходната администрация в тази насока, а възраженията на жалбоподателя за неоснователни.

Неоснователно е възражението в жалбата, че разпоредбата на чл.78 ал.4 от ЗДДС вр. чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС била неприложима в случая. Същата е правилно приложена предвид описания по-горе фактически състав на нарушението. Неправилно е виждането, изложено от страна на представителя на жалбоподателя, че посочените норми намират приложение само в отношенията между търговци при доставчик от друга страна членка на ЕС.

Не е основателно и възражението за неправилно определен размер на санкцията, тъй като поради ненавременното коригиране на получения данъчен кредит за периода от м. април 2020г. до м. юни 2020г. лицето неправомерно е ползвало такъв, като сумата от 12 419,52 лв. е била на разположение на дружеството през месеците април, май и юни и точно в това се изразява самата щета за бюджета. Именно наличието на тези обстоятелства дават възможност да се направи изводът, че всички тези действия на дружеството са целели една данъчна облага за него, а това от своя страна е пречка да се приложи решението на Европейския съд, цитирано от процесуалния представител на жалбоподателя по дело C259/2012г., в което

изрично е посочено, че принципно може да се мисли за привеждане на санкцията в съответствие с тежестта на нарушението от страна на националната юрисдикция, но трябва да се държи сметка за отежнените обстоятелства, при които е извършено нарушението и най-вече дали действията на лицата не са целели получаване на данъчна облага или не са свързани с данъчна измама.

По приложението на чл.28 б.,а“ ЗАНН:

Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 1/2007г. на ОСНК на ВКС, съдът трябва в пълнота да изследва релевантните за изхода на спора факти, като това включва и преценка за наличието, респективно отсъствието на такива обстоятелства, дефиниращи случая като маловажен. Преценката на административнонаказващия орган за „маловажност“ се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол.

Съгласно чл.93 т.9 от НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление /в конкретния случай административно нарушение/ с оглед липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Тази разпоредба е приложима и в процеса, развиващ се по реда на ЗАНН, съобразно изричната препращаща норма на чл.11 от ЗАНН.

В настоящия случай се касае за формално нарушение, поради което факторът липса на вредни последици не може да бъде взет предвид при преценката за маловажност на случая. Самото деяние не разкрива и други смекчаващи обстоятелства, които да разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид, дори напротив – касае за нарушение, при което стойността на използвания данъчен кредит е висока. Поради изложеното съдът намира, че в настоящия случай неприложима се явява нормата на чл.28 от ЗАНН.

Санкцията е определена в размера на данъка, който е по-малко внесен на основание чл.182 ал.1 от ЗДДС, като не може да се ползва и привилегированата разпоредба по ал.2, тъй като тя се прилага, когато документът е издаден непосредствено в следващия период, което не е станало в процесния случай, като дори в решението си по дело № С-259/2012г. СЕО постановява, че имуществената санкция е в размера на невнесения в посочения срок данък, дори когато впоследствие това данъчно задължено лице е отстранило нарушението и е внесло дължимия данък в пълен размер. Неоснователно е и възражението, че следва да се дължат само лихви, защото лихвите са акцесорно задължение към данъчното вземане, но независимо от това законодателят е предвидил налагане на санкция по чл.182 от ЗДДС, която цели да дисциплинира данъчните субекти. В тази връзка е Решението на Европейския съд по дело С 259/2021г., което изрично посочва, че предвидената в българския закон санкция по чл.182 от ЗДДС не противоречи на европейските норми, доколкото дава възможност в ал.2 при закъсняло

отразяване на кредитното известие в непосредствено следващия данъчен период да се налага по-ниска санкция от една страна, а от друга страна цели да гарантира своевременно извършване на корекции с цел предотвратяване ощетяването на фиска.

От всичко изложено следва, че по категоричен начин бе установено дружеството-жалбоподател да е извършило вменените му административни нарушения. В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Случаят не попада в приложното поле на чл.28 б.,а“ от ЗАНН. Обжалваното НП се явява законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и съобразно нормата на чл.63д ал.3 вр. ал.1 от ЗАНН, основателно е искането на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С оглед на това, че конкретният размер на възнаграждението за юрисконсулт законът предоставя да се определи от съда, то съобразно с разпоредбата на чл.37 от Закона за правната помощ, който предвижда съобразяване на възнаграждението с вида и количеството на извършената дейност, съдът намери, че предвид фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия, следва да присъди в полза на НАП Пловдив възнаграждение за ползваната юрисконсултска защита в размер на 120 лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 618135-F619411/13.12.2021г. на Зам. директор на ТД на НАП Пловдив, с което на „Х.Е.“ ООД, ЕИК ***, представлявано от С.В.П., ЕГН *****, на основание чл.182 ал.1 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 12 419,52 лв. за нарушение на чл.78 ал.4 от ЗДДС вр. чл.66 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС.

ОСЪЖДА „Х.Е.“ ООД, ЕИК ***, представлявано от С.В.П., ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** сумата от 120 лв. на ТД на НАП Пловдив, представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му пред Административен съд - Пловдив по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____